

som adskillige partier i dag bryster sig af, reelt, også set i forhold til det forslag, som et enigt Folketing faktisk har vedtaget, og som Dansk Folkeparti reelt forårsagede, og hvor der siges, at sygehusvæsenets ventetider for livstruende sygdomme skal nedbringes inden nytår?

Men jeg kunne da tænke mig at udvide spørgsmålet med: Hvad vil man i grunden yderligere foretage sig over for sygdomme, der indebærer, at folk ikke kan arbejde og har en dårlig livskvalitet?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Til fru Birthe Skaarup: Det er sådan, at der er fremsat et lovforslag. Det udmønter den dagsorden, som Folketinget vedtog. Det sikrer, at livstruende sygdomme bliver behandlet i tide. Jeg kan ikke tiderne udenad, men de eksisterende fremgår af lovforslaget.

Derudover indeholder finanslovaftalen i øvrigt, hvad angår ventelisteområdet, også en beskrivelse af, hvad der skal ske, og hvordan indsatsen også fremover skal ske sammen med landets amter, sygehusejerne.

Så fremhæver hr. Mogens Andreasen, at man jo sagtens kan finde en løsning ved bare at spare på de milliarder, som vi bruger på udenlandske borgere her i landet. Lad os springe det over. Det er jo ikke et reelt bidrag til at løse en finanslov for 1999.

Hr. Mogens Andreasen siger så noget andet, om ikke jeg kan bekræfte, at det giver en indtægtsnedgang at gå fra efterløn til folkepension. Det er jeg da ikke sikker på i alle tilfælde. Jeg kunne jo spørge hr. Mogens Andreasen, om han kunne komme på et eksempel, hvor det var tilfældet. Så kan vi da diskutere videre. Men jeg kunne f.eks. nævne præcis den, der kommer fra ledighed og går på efterløn og i øvrigt bor til leje.

Fru Jette Gottlieb har krav på et svar og har ventet længe og tålmodigt og også rykket. Det er altid et problem i et demokrati, hvordan man skal lave forandringer, hvordan den politiske debat skal forme sig. Og det har ikke nødvendigvis været særlig smukt det her. Spørgsmålet er, om den her debat overhovedet kunne starte smukt. Det diskuterer vi selvfølgelig også i Socialdemokratiet, i og med at der er væsentlige forventninger til, at vi er i stand til at præsentere grundlagene og udgangspunkterne for de ting, vi skal forandre. Jorden har jo ikke været

specielt frugtbar for en debat om lige præcis fratrædelsesordningerne i Danmark.

Det, jeg ønskede at sige i mit indlæg, var, at vi er nødt til at have diskussioner, som forener nutid og fremtid, og derfor er vi også nødt til at røre ved noget. Men hvordan demokratiet både i de enkelte partier og i samfundsdebatten i almindelighed skal fungere, ja, vi kan vel alle gøre det bedre. Vi kan godt gøre det bedre. Det tror jeg i øvrigt også andre vil kunne gøre.

Må jeg slutte med at sige, at jeg ikke mener, at ændringen i kontingenterne for efterlønsordningen er et solidarisk problem. Det solidariske i efterlønsordningen er – og er også fremover – at der overføres midler fra statskassen til at finansiere for dem, der trækker på rettigheden. Jeg mener, at det er det, der er det afgørende for det solidariske i efterlønsordningen.

(Kort bemærkning).

Inge Refshauge (DF):

Fra Dansk Folkeparti kunne vi da godt tænke os at vide, om problemet omkring de førtidspensionister, der nu bliver folkepensionister 2 år tidligere, altså ved 65 år i stedet for 67 nu, er løst med det handicapkompenserende tillæg.

Så vil vi også gerne spørge regeringen: Vil regeringen arbejde for, at dette tillæg fremover går med over i folkepensionen? For man bliver som bekendt ikke mindre handicappet af at blive 65 eller 67 år. Der kunne man jo så bruge nogle af de penge, vi har foreslået, til pensionisterne.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Hvis det ikke var, fordi det var så sørgeligt, må man jo næsten trække på smilebåndet af hr. Jan Petersens bemærkning for efterhånden nogen tid siden om, at Dansk Folkeparti – og jeg skrev det ned – »ikke annoncemæssigt eller andet vil le garantere efterlønnen«. Det synes jeg er pudsig at høre fra en socialdemokrat.

Det var ikke os, der stod og smøgede ærmerne op i en annonce og garanterede efterlønnen. Og godt for det, må man sige. Det, som Dansk Folkeparti sagde i valgkampen, var, at hvis der kom en borgerligt ledet regering, ville Dansk Folkeparti ikke gå med til forringelser i efterlønnen; gerne en fleksibel ordning, men ikke forringelser. Det var det, vi sagde.

Men med hensyn til det med annoncerne og det med at stå og smøge ærmerne op: Det kan jo være, Socialdemokratiet skal indrykke nogle